

Gods wil

“Ik vermaan dan allereerst dat smekingen, gebeden, voorbiddingen en dankzeggingen gedaan worden voor alle mensen, voor koningen en alle hooggeplaatsten, opdat wij een rustig en stil leven leiden in alle godsvrucht en eerbaarheid. Dit is goed en aangenaam voor God, onze Heiland, die wil dat alle mensen behouden worden en tot kennis van [de] waarheid komen. Want er is één God en één middelaar tussen God en mensen, [de] mens Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een losprijs voor allen, [volgens] het getuigenis op zijn eigen tijd; waartoe ik gesteld ben als prediker en apostel – ik zeg [de] waarheid, ik lieg niet -, als leraar van [de] volken in geloof en waarheid” (1 Tim. 2:1-7)

Paulus gaf zijn leerling Timotheüs opdracht om de christenen in Efeze (1 Tim. 1:3) aan te sporen tot gebed. Ons werkwoord “vermanen” betekent: “ernstig waarschuwen” of: “weer in het rechte spoor brengen”, maar dat is niet de betekenis van het woord *parakaleoo*, dat de apostel gebruikte. Paulus spoorde zijn bekeerlingen aan om voor alle mensen te bidden (zoals een toeschouwer bij een wedstrijd zijn favoriete team “aanvuurt”). “Allereerst” (Gr. *protos*) betekent in dit verband: “vóór alles”. Wij zouden zeggen: “Het belangrijkste waartoe ik jullie wil aansporen is het gebed voor jullie medemensen”.

Vóór alles: bidden

Paulus omschreef nauwkeurig welke vormen van gebed hij noodzakelijk achtte: “smeking” (Gr. *de-eesis*), “gebed” (Gr. *proseuchee*), “vorbidding” (Gr. *enteuxis*) en “dankzegging” (Gr. *eucharistia*). *De-esis* betekent: een verzoek tot de Almachtige richten. *Proseuchee* is het spreken met God over alles wat ons maar kan bezighouden. *Enteuxis* betekent: “pleiten”, zich beroepen op Gods beloften en op Zijn geopenbaarde wil, zodat men met vrijmoedigheid kan vragen. *Eucharistia* is “danken”. We kunnen niet bidden zonder te danken, want God laat alle dingen meewerken ten goede voor wie Hem liefhebben en Hij voert alle schepselen naar het einddoel dat Hij voor hen heeft bestemd. Er is geen God naast of buiten Hem. Niemand kan Zijn plannen blijvend dwarsbomen of Zijn bedoelingen voorgoed blokkeren.

De christenen in Efeze werden door Paulus aangespoord om te bidden voor “alle mensen”. Om te laten zien hoe ver die opdracht reikte, voegde de apostel eraan toe: “voor koningen en alle hooggeplaatsten”. Toen Paulus zijn brief schreef, regeerde keizer Nero in Rome en de familie Herodes in Judea. Gewetenloze machthebbers voor wie een mensenleven niet telde. Tot “alle hooggeplaatsten” behoorden ook heren die hun slaven mishandelden. Wie aan de willekeur van zulke mensen was overgeleverd, was beslist niet geneigd om voor hen te gaan bidden en al helemaal niet om daarbij te danken. Toch werden de christenen in Efeze opgeroepen om *alle* hooggeplaatsten aan God op te dragen, en zelfs “alle mensen”. Waarom en hoe zal de apostel nog gaan uitleggen.

Rustig en stil

De bijzin van Paulus over “een rustig en stil leven” wordt dikwijls opgevat alsof de apostel had geschreven: “opdat wij een rustig en stil leven *mogen* leiden”. Christenen zouden volgens die opvatting aan God moeten vragen of de (heidense) overheid de kerk met rust wil laten, zodat de christelijke minderheid onder haar bestuur in vrede kan leven. Volgens de kanttekeningen van de Statenvertaling moeten christenen voor de regering bidden “daar er dikwijls overheden zijn... die de Kerk Gods vervolgen en zoeken te beletten, dat haar leden in godzaligheid en rust zouden leven”.

Maar deze uitleg van 1 Tim. 2:2 is onjuist. De bijzin van Paulus heeft niet betrekking op de houding van de overheid, maar op het gedrag van de gemeenteleden. Toen Petrus en Johannes in hechtenis werden genomen en door het Sanhedrin werden verboden om over Jezus te spreken, baden de christenen niet dat de gemeente rust mocht hebben en de vervolging mocht ophouden. Integendeel, men vroeg of God Zijn “slaven” in staat wilde stellen om met alle vrijmoedigheid Zijn woord te spreken, ondanks de bedreigingen van de overheid (Hand. 4:23-31). Toen Paulus 1 Tim. 2:2 schreef, had hij iets dergelijks in gedachten. Volgens de apostel behoren gelovigen op beschuldiging, verdachtmaking en vervolging niet met woede, verzet en opstandigheid te reageren, maar met zachtmoedigheid en kalmte. In hun gebeden behoren ze hun vijanden te zegenen in plaats van die te vervloeken of onheil over hen af te roepen. Dan vereren ze God op de juiste wijze¹ (door Hem te erkennen als de Almachtige, die in alles werkt naar de raad van Zijn

¹ Het woord *eusebeia*, dat met “godsvrucht” is vertaald, betekent letterlijk: “goede verering”.

wil), en dan handelen ze “eerbaar”, dat wil zeggen: dan gedragen ze zich op een manier die respect afdwingt.

Wie “voor alle mensen bidt” (ook voor degenen die ons vervolgen en haten), leidt een “rustig en stil leven in alle godsvrucht en eerbaarheid”. Volgens Petrus heeft de Messias ons “een voorbeeld nagelaten”. Hij schreef dat Jezus:

“...als Hij uitgescholden werd, niet terugschold, als Hij leed, niet dreigde, maar [zich] overgaf aan Hem die rechtvaardig oordeelt” (1 Petr. 2:23)

Slaven moesten aan hun meesters “in alle ontzag onderdanig zijn, niet alleen aan de goede en inschikkelijke, maar ook aan de verkeerde. Want dat is genade, als iemand droeve dingen verdraagt ter wille van [het] geweten voor God, terwijl hij onrechtvaardig lijdt... Als u volhardt terwijl u goed doet en lijdt, dát is genade bij God” (1 Petr. 2:18-20). “Want zo is het de wil van God, dat u door goeddoen de onwetendheid van de dwaze mensen tot zwijgen brengt... Eert allen, hebt de broederschap lief, vreest God, eert de koning” (1 Petr. 2:15-17). “Vergeldt niet kwaad met kwaad, of schelden met schelden, maar zegent integendeel, omdat u ertoe geroepen bent zegen te erven” (1 Petr. 3:9).

Wat Petrus hier aanbeveelt, is hetzelfde als wat Paulus “een rustig en stil leven” noemt, “in alle godsvrucht en eerbaarheid”.

Aangenaam voor God

Op de vraag waarom christenen ondanks de bedreigingen van hun tegenstanders rustig en stil behoren te blijven, zich waardig behoren te gedragen en de Schepper behoren te eren, antwoordt Paulus: “Dit is goed (*kalos*) en aangenaam (*apodektos*) voor God, onze Heiland”.

Kalos betekent “mooi”, “prachtig” of “uitstekend” (Matth. 13:45, 26:10; Jak. 2:7). En *apodektos* wil zeggen: “aangenaam” of “aanvaardbaar” (zoals een offer zonder gebrek “aangenaam” was voor God). Het is ook “aangenaam” in Zijn oog indien kinderen voor hun ouders of grootouders zorgen (1 Tim. 5:4).

Wie zelfs voor zijn vijanden bidt en die vijanden zegent, maakt het karakter van God zichtbaar. Als een volwassen “zoon” begint zo iemand op zijn hemelse Vader te lijken. In de Bergrede heeft Jezus opgemerkt:

“U hebt gehoord dat gezegd is: U zult uw naaste liefhebben en uw vijand haten. Maar Ik zeg u: hebt uw vijanden lief en bidt voor hen die vervolgen, opdat u zonen wordt van uw Vader die in [de] hemelen is; want Hij laat Zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Want als u hen liefhebt die u liefhebben, wat voor loon hebt u? Doen ook de tollenaars niet hetzelfde? En als u alleen uw broeders groet, wat doet u méér? Doen ook de volken niet hetzelfde? Weest u dan volmaakt zoals uw hemelse Vader volmaakt is” (Matth. 5:43-48)

Paulus schreef over dit onderwerp:

“Weest lankmoedig jegens allen. Ziet toe dat niemand een ander kwaad met kwaad vergeldt, maar jaagt altijd naar het goede voor elkaar én voor allen” (1 Thess. 5:15) . “Zegent wie <u> vervolgen; zegent en vervloekt niet... Vergeldt niemand kwaad met kwaad; behartigt wat goed is voor alle mensen... Wreekt uzelf niet, geliefden... Maar als uw vijand honger heeft, geef hem te eten; als hij dorst heeft, geef hem te drinken; want door dit te doen, zult u vurige kolen op zijn hoofd hopen. Laat u door het kwade niet overwinnen, maar overwin het kwade door het goede” (Rom. 12:14,17,19-21)

Machthebbers kunnen kwaad met geweld bestrijden en kwaaddoeners binnen hun machtsgebied verdelen, maar God behaalt de uiteindelijke overwinning niet door brute overmacht. Hij zal het “kwade overwinnen door het goede”. Wanneer gelovigen voor hun vijanden bidden, is dat “goed en aangenaam” in Zijn oog, want zulke gelovigen gedragen zich als Zijn kinderen.

Gods wil

Op de vraag, waarom het “goed en aangenaam is voor God” wanneer Zijn kinderen in een situatie van vervolging rustig blijven, Hem op de goede wijze blijven vereren en zich gedragen op een manier die respect afdwingt, geeft Paulus nog een tweede antwoord: “God, onze Heiland, wil dat alle mensen behouden worden en tot kennis van waarheid komen”. Wélke waarheid alle

mensen eens zullen leren kennen, zal de apostel in het vervolg van zijn betoog nog uiteenzetten.

Calvinisten tekenen bij 1 Tim. 2:4 aan dat we onder “alle mensen” niet moeten verstaan: “allen zonder uitzondering”, maar: “*allerlei* mensen”: slaven en vrijen, mannen en vrouwen, bejaarden en kinderen, Joden en Grieken, armen en rijken, onaanzienlijken en machthebbers. In het voorafgaande had de apostel immers gesproken over koningen en hooggeplaatsten?

Deze calvinistische uitleg van 1 Tim. 2:4 ondermijnt het woord van God. Indien het waar was, dat God “allerlei” mensen wil redden en gelovigen dus voor “allerlei” mensen moeten bidden, dan hadden de Efeziërs zich kunnen afvragen of gewetenloze machthebbers (zoals keizer Nero), bestrijders van het christelijk geloof (zoals de zilversmid Demetrius) en notoire spotters wel voorbede waard waren. In Efeze sprak de synagoge kwaad van het geloof in de Messias (Hand. 19:9) en probeerden vereerders van de godin Diana de prediking van Paulus te laten verbieden omdat ze het christendom als een bedreiging beschouwden (Hand. 19:21-41). De sfeer in de stad was zó vijandig, dat de apostel er “naar de mens gesproken, tegen wilde dieren had gevochten” (1 Kor. 15:32). Maar God wil ALLE mensen redden! (1 Tim. 2:4) Dus konden Paulus’ bekeerlingen met vrijmoedigheid bidden voor *iedere* medemens (1 Tim. 2:1).

Sommige commentatoren veranderen het woord “alle” in “allerlei”, terwijl anderen het werkwoord “willen” veranderen in “wensen”. Arminianen menen dat God ernaar verlangt om alle mensen te behouden en dat doel ook nastreeft “voor zover Hij mensen kan beïnvloeden”². Volgens hen *wenst* God wel dat alle mensen worden behouden, maar velen weerstaan Zijn wil. Heeft Jezus over het Joodse volk niet gezegd:

“Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt en hen stenigt die tot u zijn gezonden, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen bijeenverzamen, zoals een hen haar kuikens bijeenverzamelt onder haar vleugels, en u hebt niet gewild” (Matth. 23:37)?

² Dit is een citaat zonder bronvermelding, om de auteur niet te kwetsen. Wie zoiets schrijft, vereert God nog niet als God.

In de Bijbel wordt echter over God gezegd:

“Alle bewoners der aarde worden als niets geacht; Hij doet naar Zijn wil met het heer des hemels en de bewoners der aarde, en niemand is er, die zijn hand kan weerhouden of tot Hem kan zeggen: Wat doet Gij?” (Dan. 4:35) . “Het hart van de koning is in de hand des HEREN als waterbeken, Hij leidt het overal heen, waar het Hem behaagt” (Spr. 21:1) . God werkt “alles naar de raad van Zijn wil” (Efe. 2:11).

Indien de wensen van de Almachtige door Zijn schepselen *blijvend* gedwarsboemd zouden kunnen worden, dan zou de Eeuwige een “doelmisser” zijn en over onvervulde wensen kunnen klagen. Maar de God van de Bijbel kent zulke gevoelens niet. Paulus noemt Hem “de *gelukkige* God” (1 Timotheüs 1:11). Gelukkig omdat geen van Zijn plannen zullen falen. Zoals een pottenbakker de volledige beschikking heeft over het leem, zo heeft de Schepper de macht, de wijsheid en het inzicht om de bestemming van Zijn schepselen te bepalen (Rom. 9:21, Jer. 18:4-6).

Jezus weende over Jeruzalem, omdat Hij haar kinderen bijeen had willen vergaderen. Maar Jeruzalem zal niet in staat zijn om Hem *blijvend* te weerstaan. De weeklacht van de verworpen Messias eindigde in een lofzang:

“Want Ik zeg u: u zult Mij van nu aan geenszins zien, totdat u zegt: ‘Gezegend Hij die komt in [de] naam van [de] Heer’” (Matth. 23:39)

Er is hier sprake van een “toldat”, en het bedoelde moment zal volgens de profeten uiteindelijk beslist aanbreken.

Omdat er één God is wiens wil niemand kan weerstaan, zullen al Zijn bedoelingen uiteindelijk gestalte krijgen. Zelfs met negenenegentig van de honderd schapen is de Herder nog niet tevreden (Matth. 18:12-14, Luk. 15:1-7). Zolang er nog één schaap verloren is, is Zijn einddoel nog niet bereikt. Hij wil alle mensen behouden.

Waarheid

Volgens Paulus wil God dat “alle mensen worden behouden en tot kennis van waarheid komen” (1 Tim. 2:4). Het Griekse woord *epignosis*, dat de apostel hier gebruikt, betekent feitelijk: “inzicht”. Het is samengesteld uit het

voorzetsel *epi* (“op” of “boven”) en het zelfstandig naamwoord *gnosis* (“kennis”). Wie *epignosis* heeft, is niet alleen op de hoogte van de feiten, maar heeft ook besef van de betekenis en de implicaties van die feiten.

Welke waarheid alle mensen zullen “inzien” wanneer ze behouden worden, legt Paulus uit in het volgende vers:

“Want er is één God en één middelaar tussen God en mensen, [de] mens Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een losprijs voor allen” (1 Tim. 2:5)

Bij monde van de profeet Jesaja heeft de HERE eens gezegd:

“Vóór Mij is er geen God geformeerd en na Mij zal er geen zijn. Ik, Ik ben de HERE, en buiten Mij is er geen Verlosser. Ik heb verkondigd, verlost en doen horen... Ik ben God. Ook voortaan ben Ik dezelfde en niemand redt uit mijn hand. Ik werk, en wie zal het keren?” (Jes. 43:10-13).

De Ene was er al vóór de schepping en Hij is er tijdens de hele wereldgeschiedenis. Hij blijft altijd dezelfde. Op Zijn voornemens en beloften komt Hij niet terug. Hij kondigt de verlossing die Hij tot stand brengt lang van te voren aan. Hij blijft aan Zijn schepping werken, en niemand kan Zijn werk voorgoed dwarsbomen of verijdelen. Niemand kan zich aan de beslissende ontmoeting met Hem onttrekken:

“Zo zegt de HERE, de Koning en Verlosser van Israël, de HERE der heerscharen: Ik ben de eerste en Ik ben de laatste en buiten Mij is er geen God. En wie is als Ik – hij roepe het uit en verkondige het en legge het Mij voor – daar Ik toch het overoude volk in het aanzijn riep; en hetgeen er in de toekomst gebeuren zal, mogen zij verkondigen. Weest niet verschrikt en vreest niet. Heb Ik het u niet van oudsher doen horen en verkondigd? Gij zijt mijn getuigen: is er een God buiten Mij? Er is geen andere Rots, Ik ken er geen” (Jes. 44:6-8)

“Ik ben de HERE en er is geen ander; buiten Mij is er geen God. Ik gordde u, hoewel gij Mij niet kentet, opdat men het wete waar de zon opgaat en waar zij ondergaat, dat er buiten Mij niemand is; Ik ben de HERE, en er is geen

ander, die het licht formeer en de duisternis schep, die het heil bewerk en het onheil schep; Ik, de HERE, doe dit alles" (Jes. 45:5-7)

Helaas is de waarheid dat er één God is en één middelaar tussen God en mensen zelfs bij de meeste gelovigen onbekend. Moslims en Joden belijden dat er "één God" is. Maar ze erkennen Jezus niet als de Messias die voor de mensheid een losprijs heeft betaald. Christenen spreken ten onrechte over "God de Zoon". Daarmee wekken zij de indruk dat Jezus en de Vader op dezelfde manier als "God" kunnen worden aangeduid. In de Bijbel wordt de titel "God de Zoon" echter nooit gebruikt, de Schrift spreekt altijd over de "Zoon van God". En de belijdenis van Paulus luidde:

"Want al zijn er ook die goden genoemd worden, hetzij in [de] hemel, hetzij op aarde (zoals er vele goden en vele heren zijn), dan is er toch voor ons maar **één God, de Vader**, uit wie alle dingen zijn, en wij voor Hem; en **één Heer, Jezus Christus**, door Wie alle dingen zijn, en wij door Hem" (1 Kor. 8:5-6)

Volgens de Bijbel is de Vader de Ene God. En de Messias is de unieke middelaar tussen God en mensen. Hij is niet in dezelfde zin God als de Vader, want "wij weten dat er geen God is dan Eén" (1 Kor. 8:4). Volgens de Bijbel is Hij: "de **mens** Christus Jezus" (1 Tim. 2:5). Als verheerlijkt mens, als laatste Adam, als eersteling van de nieuwe mensheid (1 Kor.15:20-23,45-50), brengt Hij God bij de mensen en de mensen bij God.

Allen

Het woord "allen" loopt als een rode draad door het betoog van Paulus. Het is de schakel die de verschillende elementen van dat betoog verbindt:

"Smekingen, gebeden , voorbiddingen en dankzeggingen... voor *alle mensen*" (1 Tim. 2:1) "God onze Heiland... wil dat... *alle mensen* behouden worden" (1 Tim. 2:3). "Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een losprijs voor *allen*" (1 Tim. 2:6)

Wie meent dat Jezus zichzelf gegeven heeft voor "*allerlei* mensen" kan tegen een buitenstaander niet zeggen: "God houdt van u, Hij heeft ook u op het oog, leg uw vijandschap af, wees verzoend met Hem" (2 Kor. 5:20). Want

volgens zo'n christen is er voor wie niet is uitverkoren of wie tijdens zijn leven niet "voor Jezus kiest" geen prijs betaald.

In de Bijbel is er van zulke beperkingen geen sprake. Als ambassadeurs van Christus mogen we iedereen oproepen om zich met God te laten verzoenen. Eén is voor allen gestorven, dus zijn zij allen gestorven (2 Kor. 5:14). Dat Jezus zich gaf "tot een losprijs voor allen" sprak volgens Paulus vanzelf. Want "God wil dat alle mensen worden behouden". Daarom mogen we ook "voor alle mensen bidden".

Jezus heeft Zijn leven voor ons gegeven, om ons uit de greep van de duisternis te kunnen vrijkopen. Zodat wij tot "kennis van de waarheid" komen, de Ene en zijn Zoon leren kennen. Het kennen van hen *is* de behoudenis (Joh. 17:3).

Op zijn eigen tijd

"Volgens het getuigenis op zijn eigen tijd", voegde Paulus aan zijn betoog over de waarheid toe. In de oorspronkelijke Griekse tekst staat: "*ho marturion kairos idiois*". Het woord *kairos* betekent: tijdstip, en dit woord staat in het meervoud. *Ho marturion kairos idiois* betekent: "het getuigenis bij eigen gelegenheden", of: "het getuigenis op eigen tijdstippen".

De uitdrukking *kairos idiois* komt in de Bijbel op slechts twee andere plaatsen voor. Onze Heer Jezus Christus zal "de gelukkige en enige Heerser, de Koning der koningen en Heer der heren op zijn eigen tijd (Gr. "op eigen tijden") vertonen" (1 Tim. 6:15). "Op eigen tijden" wil hier zeggen: telkens wanneer Hij (in de toekomst) zal verschijnen. En God heeft Zijn woord aangaande eeuwig leven "op eigen tijden" geopenbaard door de prediking die aan Paulus werd toevertrouwd (Titus 1:3). Hij heeft bij meerdere gelegenheden heilsfeiten geopenbaard, die de apostel vervolgens mocht verkondigen.

In 1 Tim. 2:6 zou de uitdrukking verschillende dingen kunnen betekenen:

1. Dat er "één God is en één Middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een losprijs voor allen" kon pas worden verkondigd nadat Jezus was gestorven en uit de doden was opgestaan. Dat Jezus was opgestaan werd pas vanaf de Pinksterdag in Israël

verkondigd. Op een nog later tijdstip heeft Paulus van God opdracht gekregen om dit aan de volken te gaan bekend maken, en hen te gaan inlichten over de betekenis van Jezus' dood en opstanding.

Deze verklaring van "*kairois idiois*" ligt voor de hand, omdat het vervolg van de Bijbeltekst luidt: "waartoe ik gesteld ben als prediker en apostel – ik zeg de waarheid, ik lieg niet – als leraar van de volken in geloof en waarheid" (1 Tim, 2:7). Ook op grond van Titus 1:3 is deze verklaring aannemelijk. Want God heeft "op eigen tijden" Zijn woord geopenbaard "door de prediking die Hij aan Paulus heeft toevertrouwd".

2. Paulus bedoelde misschien ook, dat het getuigenis aangaande de waarheid niet alle mensen op hetzelfde ogenblik bereikt. Tot ieder mens komt het getuigenis op het tijdstip dat God daarvoor heeft bepaald. Het getuigenis komt "op eigen tijdstippen", voor het ene volk eerder dan voor het andere, en voor de ene mens eerder dan voor de andere, maar uiteindelijk komt het tot iedereen.

3. Ook zullen niet alle mensen tijdens dezelfde fase van hun bestaan tot erkenning van de waarheid komen. Sommige mensen zullen tijdens hun aardse leven al tot het inzicht komen dat er één God is, en één Middelaar tussen God en mensen die ook voor hen de prijs heeft betaald. Maar anderen zullen dit pas gaan inzien nadat ze door God geoordeeld zijn, en pas aan het eind van de eeuwen worden behouden (1 Kor. 15:20-28).

De waarheid die Paulus mocht verkondigen, hield in dat er één God is en één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een losprijs voor allen en die als Eerste met een onvergankelijk leven uit de doden is opgestaan. Ook wij mogen van deze waarheid getuigen.

Wartoe ik gesteld ben

Over het getuigenis dat de mens Christus Jezus zichzelf gegeven heeft tot een losprijs voor allen merkte Paulus op: "En *ik* ben daartoe gesteld als prediker en apostel - ik zeg [de] waarheid, ik lieg niet -, als leraar van [de] volken in geloof en waarheid". De apostel benadrukt, dat *hij* door God werd geroepen om een boodschap van redding aan de volken te gaan prediken.

Niet omdat hij roem of eer voor zichzelf zocht (1 Tim. 1:17), maar omdat zijn eigen redding een voorbeeld was voor allen die later in Jezus zouden gaan geloven (1 Tim. 1:15-16). Omdat Paulus ondanks zijn enorme kennis van de Schriften een lasteraar, een vervolger en een smader was geweest (1 Tim. 1:13), was hij “de grootste der zondaren”, dat wil zeggen: de ergste zondaar (1 Tim. 1:15, 1 Kor. 15:9-10, Efe. 3:8). En juist zó iemand, een vijand van wie je het nooit zou verwachten, was als apostel van de volken aangesteld (Gal. 2:6-10, Efe. 3:1-12, Kol. 1:23, 2 Tim. 1:11, Tit. 1:3).

Het is alsof de apostel zeggen wil: “Aan mij kun je zien, dat Christus Jezus werkelijk voor allen gestorven is. Zelfs voor een verblinde godslasteraar als ik, een smader van de Messias en een vervolger heeft Hij de prijs betaald. Deze aarts-zondaar is door God geroepen om de volken verlossing te gaan prediken! Aangezien *ik* kon worden gered, is niemands situatie hopeloos. Bid en dank dus voor allen, zelfs voor de keizer en voor heren die zich misdragen. God is bij machte om de diepst verblinden en de ergst verharden te bekeren. Zelfs Nebukadnezar, de ‘koning der koningen’ kwam door een oordeel van de Almachtige uiteindelijk tot het juiste inzicht (Daniël 4:34-37). God wil dat alle mensen behouden worden en tot kennis van waarheid komen. Om dat doel te bereiken wil Hij jullie gebed gebruiken”.

Samenvatting

1. Via zijn leerling Timotheüs spoorde Paulus de christenen in Efeze aan om voor “alle mensen” te bidden. Ook voor machthebbers, die de aanhangers van het christendom vervolgden, en voor heren, die hun slaven kwalijk behandelden.
2. Indien gelovigen niet in opstand komen als ze mishandeld worden, maar voor hun vijanden bidden en daarbij niet om hun ondergang maar om redding en zegen vragen, dan leiden ze “een rustig en stil leven in alle godsvrucht en eerbaarheid”. Ze vereren God dan op de juiste wijze en ze gedragen zich op een manier die bij buitenstaanders respect afdwingt.
3. Bovendien is hun optreden dan in overeenstemming met het voornemen van hun Maker. Want God “wil dat alle mensen behouden worden en tot kennis van de waarheid komen”. Zelfs vervolgers en moordenaars, zoals de apostel Paulus, wil de HERE redden.

4. Alle mensen zullen eens tot het inzicht komen dat er “één God is en één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een losprijs voor allen”. Dát is de waarheid.

5. De Ene was er al vóór de schepping en Hij blijft tijdens de hele geschiedenis dezelfde. Hij kondigt wat Hij tot stand brengt lang van te voren aan. Niemand kan Zijn plannen verijdelen of zich voorgoed aan de ontmoeting met Hem onttrekken (Jes. 43:10-13, 44:6-8, 45:5-7). Dus zullen alle mensen uiteindelijk ook gered worden, tot kennis van de waarheid komen en worden bevrijd uit wat hen nu nog gevangen houdt: dwaling, vervreemding, vijandschap, vergankelijkheid, sterfelijkheid en vruchteloosheid.

6. Omdat er voor allen een losprijs is betaald, en omdat God wil dat alle mensen worden behouden, behoren gelovigen voor alle mensen te bidden. Door voor hun vijanden te bidden, gaan ze op hun hemelse Vader lijken (Matth. 5:44-45, 1 Tim. 2:3).

7. Sedert de opstanding van Christus mag er overal worden gepredikt dat er “één God is en één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een losprijs voor allen”. Die boodschap is “geloof en waarheid”, dat wil zeggen: de waarheid die dient te worden geloofd (1 Timotheüs 2:7).

* * * * *